

Izhaja

vsak četrtek, ako je ta dan
praznik, dan poprej.

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo uredništvu „Mira“
v Celovec, Pavličeva ulica 7.

Osební pogovor od 10. do 11. ure
predp. in od 3. do 4. ure pop.

Rokopisi se ne vračajo.

Za in serate se plačuje po 20 vin.
od garmondvrste za vsakokrat.

MIR

S prilogo „Domoljub“
za koroške naročnike.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto 4 krone (2 gld.)

Denar naj se pošilja pod
napisom:

Upravništvo „Mira“
v Celovcu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje
naprej.

Leto XXIII.

V Celovcu, 1. decembra 1904.

Štev. 48.

Izpolnite in vrnite pole političnega društva!

„Slovenska ljudska stranka“.

Ljubljanski „Slovenec“ je pred kratkim izprožil misel o ustanovitvi nove slovenske stranke, katera naj bi preko sedaj obstoječih, „načelno“ si nasprotujočih strank združila v sebi ves slovenski narod od Drave do Kolpe in od Mure do Adrije na podlagi enotnega programa. Da nekako preiskuje javno mnenje o svoji namisli, je pozval „Slovenec“ slovenske rodoljube, da izrazijo svoje mnenje o novi stranki, javno, da se otvori nekak javni semenj za to novo stranko, iz česar naj bi se potem storil končni zaključek: da ali ne!

Da se nam ne bo morda očitalo, da smo tebi nič meniti prezrli ta najnovejši pojav „spravne akcije“, naj nam bo dovoljeno, izreči nekaj misli o tej novosti.

Odkritosrečno priznavamo, da mi obmejni Slovenci, posebno mi na Koroškem, ne želimo ničesar bolj, nego da bi se leta in leta trajajoči razpor med Slovenci ublažil, da bi se našlo sredstvo, s katerim bi se dal ta razpor poravnati, ker pričakujemo od skupnega dela gotovo več koristi i za celokupni slovenski narod i za posamezne njegove dele, posebno pa za one, ki morajo dan zadnevom stati na straži proti vedno brezobzirnejši navaljujočemu sovražniku. Gotovo je torej, da bi koroški Slovenci pozdravili z največjim oduševljenjem združenje celokupnega slovenskega naroda v eno močno narodno vojsko.

Spominjamo se, s kakim navdušenjem se je sprejel na Koroškem leta 1897 klic na vseslovenski shod v Ljubljani. Marsikateremu udeležniku vseslovenskega shoda so porosile lice solze radosti, ki je vstal 90letni starček, naš Lovro Serajnik, ter vzpodbujal zbrane zastopnike naroda k skupnemu delu za domovino. Toda: vseslovenski shod je minil in s shodom tudi vse, kar je bilo vseslovenskega. In če se danes vprašamo, koliko koristi ima slovenski narod od tega skupnega zborovanja, moramo pač

reči, da ravno toliko, kakor da shoda ni bilo. S tolikim oduševljenjem ustanovljena „narodna straža“ je zaspala na straži in dobro bi bilo, da bi jo nova „vseslovenska stranka“ takoj prvi dan po svoji ustanovitvi postavila na „zatožne klop“.

Svoj čas se je poizkusilo z ustanovitvijo „Slovenskega lista“ zabiti nekako zagovozdo med kranjski „klerikalizem“ in „liberalizem“, češ, morda se bo našlo na Kranjskem nekaj mož na obeh straneh, ki bodo dovolj močni, da bodo plaval proti dvema strujama. Ali ni bilo dolgo, da je splaval „Slovenski list“ na eno stran in končno tudi utonil s svojo vseslovensčino vred. Bilo je še drugih poizkusov, pa so vsi šli isto pot.

Ako torej potegnemo črto, pridemo do zaključka, da se je dosedaj ponesrečila še vsaka pravna akcija in to vsled tega, ker že izpočetka ni bilo resne volje, ker se je delalo le po trenutnih vplivih, brez globljega pogleda v najbližjo bodočnost, še manj pa v prošlost. A takrat, ko se je razpor pričel, takrat, ko bi bilo najbolj potrebno, takrat ni bilo onih „bešvihungsratov“, temveč je vsakdo le oznanjal boj in boj do zadnje kaplje črnila. Boj se je hotel imeti. Sestavili so se programi, proglasila načela in obesila kakor svoj čas nedotakljive zakonske deske v Rimu nad stranke in njihova glasila, češ, tako mora biti in nič drugače, pa naj bo, kar hoče. Razpor se je širil, zajedel se v meso in kri naroda, a iz strankarskih glasil se je penil in besnel srd in sovraštvo. Tako je ostalo do danes, da ne najde drug na drugem niti lasu več dobrega, da se iznaša v javnost najostudnejše osebnosti, da sramoti slovenski narod sam sebe pred vsem slovanskim in neslovanskim svetom. Sedaj pa pride soudeleženec tega boja in pravi: ustanovimo stranko, ki bo, kakor bi odrezal, virgla ta boj med staro šaro, in vseslovenski mir bo zavlada povsod, kjer biva slovenski narod!

Kakor smo že rekli, bi koroški Slovenci gotovo z največjim veseljem pozdravili tako stranko, ako bi bila, ako bi bili zagotovljeni, da bi v resnici vsaj začela delovati, o čemer pa mora pač biti vsakdo prepričan, da vsled sedanjih razmer nikakor ni mogoče. Kajti da bi popustili ena in druga stranka v čem, tega jim „ne pripuščajajo“ niti njihova načela, niti program. A dokler tega ni, je skupno delovanje sploh nemogoče. So pač točke obema programoma skupne, katere bi mogle

biti podlaga skupnemu delu, ali pač pa je toliko drugih „točk“, katere onemogočujejo vsaj za sedaj vsak sporazum. Taka „sporazumna“ točka bi morda bila „narodnost“, za katero hoče sicer sedaj vsaka stranka zase imeti monopol, morda tudi skupni nastop v gospodarskih vprašanjih. Ali tudi to zadnje je skoraj nemogoče, ker si je vsaka stranka zase ustanovila svojo gospodarsko organizacijo, iz katere ravno črpa svojo moč. Na podlagi strogo medsebojnega sporazuma obeh strank je torej „slovenska ljudska stranka“ za sedaj nemogoča. Naravnost nespametno pa bi bilo ustvarjati novo stranko izven sedaj obstoječih, kajti imeli bi potem pač še eno stranko, katera bi nekaj časa životarila, potem pa splavala ali sem ali pa tja. Ravno tako mislimo, da je sedanja „pravna akcija“ že vsled tega mrtvorojeno dete, ker se je začela s soudeležene strani. Da „Narodovci“ ne bodo zaupali „Slovenčevcem“, je pač lahko umljivo, kakor bi bilo ravno tako umljivo nasprotno. Naše mnenje je pač:

Ne ustanavljati nove stranke, temveč delati nato, da se na podlagi obstoječih strank doseže sporazumljenje. Zato pa bi bilo treba posredovalcem od zunaj, ki bi ne bili soudeleženi pri dosedanjem boju in ki bi predložili strankama načrt za skupno delo, kateri bi pa puščal strankama v gotovih zadevah proste roke. Na zunaj naj bi bil nastop skupen, v domačih, notranjih razmerah bodi vsaka stranka sama svoja, a brez odurnosti dosedanjega boja. Toda kdo naj oživotvori ta načrt? Morda skupna akcija izvenkranjskih in goriških Slovencev? Ali pa bodete obe stranki sprejeli potem ta program? Morda, ali pa tudi ne. Kdaj? Prej ne, dokler se vsaj nekoliko ne poleže obojestranska bojna strast. Kdaj bo to? Prav kmalu ne, ali pa morda nikdar. Morda tedaj, ko bi ena stranka popolnoma podlegla drugi ter bi bila zmagovalka toliko „lojalna“, da bi priznala premaganki iste pravice kakor sama sebi? Do tega ne bo prišlo nikdar, ker splošnega popolnega poraza ne bo doživela nikdar niti ta niti ona stranka, in če bi tudi, take „lojalnosti“ še ni videl Ben Akiba. Kdo naj gre prvi po kostanj v ogenj? Kdor hoče, ali pripravi naj se, da se bo najbrž pošteno opekli ali tu ali tam, ali pa vsenaokrog. — Zaključek: Vsak, tudi najboljši načrt je skoraj neizvedljiv. Sedanje „spravne akcije“ in po njih in brez njih nove stranke so ali za par desetletij prepozne ali pa prezgodnje. Ča-

Podlistek.

Knjige „Družbe sv. Mohorja“.

(Napisal: Franjo Neubauer.)

Zopet ima skoro vsaka slovenska hiša pod svojo streho Mohorjeve knjige. Prebira jih kmet, delavec, obrtnik, kakor tudi zastopniki „učenih“ stanov, takozvana inteligenca. Sicer razdvojeni in nesložni, se v tej družbi vendar najdemo vsi skupaj in kažemo tujcu, kaj premoremo.

V šestih knjigah, ki nam jih je podarila družba, najdemo vsakovrstnega čtiva. Da ni vse zlato, so krivi zlasti slovenski pisatelji, ki se „vse premalo ozirajo na našo družbo“, kakor beremo v „Glasniku“. In res! Koliko dobrih pesnikov in pisateljev se oglašja v raznih leposlovnih listih, v knjigah „Družbe sv. Mohorja“ pa ne najdeš njihovih imen.

Skrb naj bodi tajništvu, da bi se „Družbi sv. Mohorja“ ohranili dosednji pisatelji in pridobili novi. Družba bode s tem na glasu in veljavi le pridobila, kar jej iz vsega srca želimo.

Sedaj si pa oglejmo posamezne knjige. Dr. Krek nadaljuje „Zgodbe sv. pisma“, delo, ki ga je začel s tako vnemo prerano umrli dr. Lampe. Tudi molitvenik „Lurška mati božja“, je dobilo slovensko ljudstvo. Pl. Andrejka je napisal knjigo, ki bo marsikateremu Slovincu vzbudila žalostne spomine. Koliko mladeničev je šlo na vojsko, a niso več videli slovenske svoje domovine. Koliko mladih mož je umrlo nekaj let po okupaciji, ker so si nakopali

v Bosni bolezen. Sam sem poznal nadarjene može, borilce iz leta 1878, ki jih je jetika spravila v prerani grob. Ali vse to bi se pozabilo in še ponosni bi bili Slovenci, da so se naši junaški mladeniči odlikovali in žrtvovali za svojega vladarja. Toda vsakega Slovana boli, ko vidi, da se zasedena slovanska zemlja — pošva bčuje. In tako mi je rekel neki Bosanec, ko sem se vozil z njim po železnici: „Bolje, da te Turčin sabljom goni, nego Švaba perom.“ Žalostno, ali značilno!

Zlati so nauki, ki jih podaja župnik Trunk v svoji knjigi: „Bodi svoje sreče kovač“. Knjigo je treba resno čitati in razmišljavati o tem, kar podaja. Naj nihče ne reče: „E, lahko je pisati, a težko storiti“. Res je težko premagati strasti, ali vendar uči izkušnja, da dobra in močna volja doseže lahko marsikaj in dela čudeže. In naj si še tako mašimo ušesa, vendar ostane res, da samo delaven, varčen in trezen narod more obstati, posebno v takem boju, kakor ga mora biti naš mali, povsod prezirani slovenski narod.

„Lisica Zvitorepka“ je nekaj izvrstnega! Ta narodni jezik, ta klasična imena živali! Ko to bereš, kar vidiš Bučmana in Štrkolina, kako se prekopicata po Hudi luknji, neumnega petelinčka Petra, kako skoči na polico in pogledava, ali je res šla lisica za ogel ali ne, itd. Prav pogodil jo je pisatelj in napravil marsikatero prijetno urico mnogoštevilnim čitateljem.

„Koledar“ prinaša nekaj pesmi, izmed katerih je najlepša Medvedova „Kazen nesprave“. Znani pesnik „Dom in Svet“ — a je tudi čislani sotrudnik družbe sv. Mohorja. Mojster je v jeziku in njegove pesmi izražajo globoke misli. Njegova pesem „Kazen

nesprave“ pripoveduje slučaj iz prvih časov krščanstva. Kristjan Sapricij odpade od vere, ker noče odpustiti razžaljenja svojemu nekdanjemu prijatelju Niceforu. — Krajše pesmice sta priobčila V. Mazi in Fr. Neubauer.

A. K. Sezun je priobčil zbirko izrekov pod naslovom „Resnice“. Da so to resnice, verjamem, ali tako navadne in tako vsakdanje izražene, da ne vem, če bi „Koledar“ kaj izgubil, ko jih ne bi bilo notri. „Kdor pod svojo streho spi, uživa mirne, srečne dni“, ali: „Kdor ljubi neprestano delo, ima vedno življenje veselo“, vse to je menda že res, ali to je tako obrabljeno, da nas taki izreki — dolgočasijo. Nekateri so pa naravnost čudni, n. pr.: „Če bi se mi brigali bolj za se nego za druge, bi bilo manj jeze in sovražne kuge (!).“ Rekel bi, da pisatelj sam ne ve, kakšna je ta „kuga“ in odkod so jo zavlekli v evropski koledar. Prisiljena in težko umljiva je tudi „resnica“: „Učenost donša pristne sadove, neumnost dejanja škodljive sledove“ (!).

Gledé oblike omenim, naj se posamezne vrste v pesmih dosledno pišejo z malo začetnico, kedar zmisel ne zahteva velike začetnice. Tako pišejo danes vsi slovenski leposlovci in je tudi edino pametno.

Edino daljšo povest je napisal neki F. . . . t in jo naslovil „Očetova krivda“. Žalibog da se dogajajo take žalostne, da nedolžni, dobri otroci morajo trpeti zaradi staršev, ki se udajajo svojim strastim. Ali vendar se otroci ne smejo tako sramovati svojih staršev, da jih zataje, kar se dobro povdarja v povesti.

Ostale povestice in slike so kratke. Zanimive so zlasti Segulove „Jan van Vert“ in „Srce Jezusovo“.

kajmo, kaj nam prinese prihodnost. Bolje je slabo nego še slabše.

Mi, ki izven bojnega polja „pasemo blaženo lenobo“ in čakamo, da nam bodo po končanem „bratomornem boju“ kar trumoma letela pečena piščeta v usta, katera nam bo odprl „vseslovenski mir“, bomo mirno čakali dalje ter jemali vse, kar nam dobrega podajata „klerikalizem“ in „liberalizem“, boj pa drage volje prepuščamo onim, ki se hočejo pretepati, a pazili pa bomo, da se k nam ne pritepe. Navezani smo sicer na lastne moči, ali upamo, da te ne bodo preslabe v dosego našega cilja — obrambo naših narodnih postojank. Druga si pa v svoji skromnosti takointako ne želimo.

Koroške novice.

Imenovanje. Naš rojak, gospod dr. Blaž Lahovnik, ki je bil pred kratkim kot vladni koncipist premeščen od velikovškega okrajnega glavarstva k celovškemu, je sedaj imenovan c. kr. okrajnim komisarjem. Naše najpristranejšie častitke!

„Miklavžev večer“. Sicer smo izvedeli že nekaj o sporedu tega večera, kolikor smo namreč že priobčili v zadnji številki „Mira“, danes dostavljamo samo, da kakor čujemo, pohiti ta večer tudi pevsko društvo „Drava“ v Celovec, da pomnoži spored. Natančnejšega danes še ne moremo objaviti, kajti prireditelji so se zavili v pravo meglo molčečnosti, da ne spraviš iz njih prav čisto nič gotovega. Na vsa naša vprašanja dobivamo le odgovor: Počakajte do 11., potem bode pa sami videli. Torej tudi mi ne moremo drugega reči, nego: Pridite 11. v Celovec in videli in slišali bode sami, kaj bo. Na svidenje torej v nedeljo, dné 11. t. m.

Duhovniške zadeve. Vsem p. n. g. duhovnikom, ki so udje „Marijine kongregacije“ v duhovnem semenišču v Celovcu, s tem naznanjamo, da se bo zaobljuba obnovila šele na praznik „Oznajenja Marijinega“, dné 25. sušca. **Vodstvo.** — Preč. g. prošt Luka Vavtižar v Dobrlivasi je nevarno zbolel; opravitev dekanijskih poslov je škofijstvo poverilo prvemu dekanijskemu svetovalcu g. župniku Andreju Aplenu v Železni Kapli. Bog daj obolelemu rodoljuba zopet zdravje! — Odlikovan je bil z zlatim zaslužnim križcem s krono duhovnik iz krške škofije in c. kr. vojaški kurat v Gorici, g. Fr. Ivanetič. — Imenovan je predsednikom rokodelskih pomočnikov v Št. Vidu ob Glini č. g. R. Pichler, dotični mestni kaplan. — Nastavljen je na župnijo Zgornja Bela g. Jož. Palle, župnik v Zgornjem Mühlbachu.

Tristoletnica celovške stolne cerkve se je obhajala dné 30. novembra t. l. To cerkev so pozidali protestantje in dné 8. aprila 1591 jo je blagoslovil protestantski pastor Bernardin Steiner po protestantskem obredu. Za časa protireformacije so bili poklicani jezuitje v Celovec, ki so prvokrat po 40 letih slovesno vodili procesijo na praznik presv. Rešnjega Telesa. Dné 30. novembra pa je omenjeno cerkev posvetil prošt in pomožni škof Karol pl. Grimling v čast sv. apostolov Petra in Pavla.

Malo odgovora. — V zadnji številki „Freie Stimmen“ nas je blagovolil g. Josip Kowatsch, nadučitelj iz Ukev, počastiti s „Poslanim“, ki se

Katoličan, ki se ne zanima samo za domačo cerkvico, temveč tudi za delovanje in napredovanje katoliške cerkve po tujih, daljnih deželah, bo rad prebiral slike iz daljnega vzhoda.

Saj nas čimdalje bolj zanimajo in razburjajo poročila z bojišča v Mandžuriji, ki pravo za pravo še vedno pripada velikanskemu kitajskemu carstvu. Za to velikansko borbo se zanimamo kot Slovani, za delovanje misijonov kot katoliki. Lepe, jasne slike napravljajo ta spis posebno zanimiv.

Temu spisu sledé narodne pripovedke, potem določbe o hišnem davku, posebno važne za kmeta, ki ima dandanes toliko posla z različnimi uradi. Dobro nam je sestavil „podatke zadnjega ljudskega štetja“, da vidimo, kako smo napredovali, oziroma — nazadovali.

Profesor Pirnat je napisal življenjepisa Valvazorjev, naštel in ocenil njegove knjige, ki jih je napisal naš rojak z veliko marljivostjo in z velikim trudom, a s še večjo požrtvovalnostjo izdal. Kdo se ni že divil debelim knjigam, polnim slik starih gradov in utrjenih mest. To je naša zgodovina. In možje, ki so oteli pozabnosti slavne čine naših pradedov in nam opisali zemljo, kakoršna je bila pred stoletji, taki možje so vredni najboljših življenjepiscev.

Z žalostjo nas navda izvrstni spis profesorja Trinka o beneških Slovencih. Koliko naših bratov je raztresenih po svetu med drugimi številnejšimi narodi, in vsi ti propadajo, ginejo! Kaj pomaga, da se branijo, upirajo, da hočejo odvrniti od sebe preteči pogin? „Šola čisto italijanska — vlada — ima druge skrbi, — za panslavističnega agitatorja držijo vsakega, ki se zanima za slovenščino.“ Da,

glasi takole: „Uredništvu „Mira“. V zadnji številki se je Vaš list mnogo bavil z mojo osebo, in me med drugimi obdolžil poneverjenja. Da tega nisem zakrivil, bo uredništvo „Mira“ izvedelo drugim potom.“ — Kakor se nam zdi, je to „Poslano“ bolj podobno nekakemu javnemu kesu, ali po domače rečeno „grevengi“, nego onemu, kar se je hotelo z njim doseči, da bi se nas spravilo v strah. Ne, gosp. Kowatsch, vzlic vsem „Poslanim“ v „šimcah“ in vzlic Vašemu ljubeznivemu pismu, katerega ste poslali našemu uredništvu „Od nekod“ ter ga naslovili z „Lieber Barigelj“, iz katerega sije res prava „ljubezen do bližnjega“, vas zagotavljamo, da smo vedno pripravljeni z neovrgljivimi dokazi pred vsakim oblastvom dokazati vse ono, kar je pisal Barigelj o neplačanih drveh za šolo v Ukvah. Do meseca avgusta tekočega leta niste plačali c. kr. gozdnemu upravništvu šolskih drv za leto 1901/02 ter dolgujete še iz leta 1892 za šolska drva 21 K 20 vin., dasiravno ste med račune za leto 1901 priložili listek pod št. 16 „Holz II. Classe, 21 m³ 4 5 K 40 h = 64 K 80 h“ s podpisom „Kovač“, kar znači, da ste vi ta denar sprejeli, kar tudi potrjuje načelnik krajnega šolskega sveta, dočim pa c. kr. gozdno upravništvo v Trbižu pravi, da ste še sedaj (do 18. avg. 1904) dolžni za drva 102 K. Sicer pa naš namen ni, vam tu dokazovati, temveč čakamo, da nam daste pri c. kr. sodišču priliko, da bomo dokazovali. Ravno tako vam pa zatrjujemo, da bomo na to priliko čakali samo do postavnega roka, v katerem morete tožiti, pozneje pa izročimo vso zadevo c. kr. državnemu pravništvu, da ono začne s preiskavo, kam je ta denar izginil.

Kotmaravas. V nedeljo, dné 20. novembra, priredila je tukajšnja podružnica družbe sv. Cirila in Metoda letošnji občni zbor v župnišču. Zbralo se je nepričakovano veliko udeležencev, med njimi tudi dva sosedna gg. župnika. Po pozdravnih besedah g. predsednika je poročal podružnični tajnik in potem g. blagajnik o delovanju podružnice v preteklem letu. Sledil je govor o slavnih (?) naših dvojezičnih šolah. Potem pa so nas očarali hodiški pevci („Zvezda“) s prekrasnim petjem, za kar jim bodi iskrena zahvala. Morda se zaspani Kotmirčani po petju zbudijo iz narodnega spanja in potem sami zapojejo našim nemčurjem, da jim bo po ušesih zazvenelo! — V četrtek, dné 24. novembra, ob kakih desetih dopoldne je udarila strela v podružnično cerkev v Št. Kandolfu; streha ima luknjo, znotranje cerkvene stene pa so na desetih krajih opraskane. Že v sredo zvečer smo imeli grozen vihar med bliskom in gromom.

„Podkriževalci“ v Kotmarivasi. Zadnji „Wochenblatt“ se je po svojem dopisunu iz Kotmarivasi spravil na zborovanje tamošnje podružnice družbe sv. Cirila in Metoda, češ, da na tem zborovanju ni bilo razun par otrok in žensk nikogar drugega, nego nekaj ljudi iz bližnjih občin, ki pa ne znajo pisati, temveč se le „podkrižujejo“. No, ti zgaga nemčurska, nam se pač zdi, da je poštenega slovenskega kmeta križec več vreden, kakor vsa tvoja piškava nemškutarija in tvojih ravno tako neotesanih tovarišev nemčurska pisarija. Sicer pa takointako vemo, da pri nemčurjih ni iskati pameti in nikar naj ta revček ne misli, da je koga

dà — šole, druge skrbi, — in pa neumni strah predpanslavizmom!

K sklepu še en predlog. Skoro istočasno z Mohorskimi knjigami sem dobil „Koledar družbe sv. Cirila in Metoda“. V tem koledarju berem med ostalimi, da družbi sv. Cirila in Metoda primanjkuje denarja. Ne vem, ali se motim, ali je res že nekdo predložil, naj bi se pri nabiranju za „Družbo sv. Mohorja“ poverjeniki spomnili tudi družbe sv. Cirila in Metoda. Jaz predlagam, da vsak član družbe sv. Mohorja plača namesto 1 gld. — 1 gld. 10 kr., 10 kr. dobi družba sv. Cirila in Metoda. Ako bi dal vsak Mohorjev član 10 kr. več, bi dobila družba sv. Cirila in Metoda čez 8000 goldinarjev. Recimo da bi dalo samo 50.000 Mohorjanov onih 10 kr. Družba sv. Cirila in Metoda bi dobila 5000 gld., gotovo lepa svôta.

V Rumi, dné 13. novembra 1904.

Smešničar.

* Sodnik, ki ni znal prav dobro po naše, izprašuje trdega Slovenca, ki je bil kravo ukradel. Sodnik: „Odkod si kravo priženil?“ — Tat: „Gospod, jaz krave nisem priženil, saj še nisem oženjen.“ — Sodnik: „Jaz pa te še enkrat prašam, odkod si kravo priženil?“ — Tat: „I, kako sem jo priženil, če se nisem še oženil.“ — Dolgo sta se pričkala, preden se je reč razjasnila. Sodnik bi bil namreč rad rekel: „prignal“; mislil pa je, da ima „priženem“ oseba tega glagola v minulemu času „priženil“, ne pa „prignal“.

razžalil s svojim neumnim dopisom. S takimi re-veži, ki se jim očitno meša v glavi, moramo pač imeti usmiljenje. Obenem smo pa tudi prepričani, da ne bo dolgo, ko bodo naši slovenski „podkriževalci“ pošteno prekrižali račune kotmarskim nemčurjem, ki bodo potem pač izpoznali, da zna naš slovenski kmet kaj več, kakor samo križe delati. Sicer bi pa ne bilo ravno preveč napačno, če bi se tem nemčurkom nametalo nekaj „križev“ na ono plat telesa, katera se po navadi maže z brezovim oljem!

Žabnice. Dné 18. novembra so trije hlapci eden iz Beljaka, druga dva iz Trga doma, v službi v Rajblju, napadli tukajšnjega iz Rajblja idočega voznika Matevža Oitzingerja, katerega so s cepini tako stekli, da bo dolgo trajalo, preden bo ozdravel. To je lep sad nemške omike! — Dné 21. nov. ni bilo pri nas šole. Skoraj bi rekel, krivo je bilo najbrž pomanjkanje drv in pameti, ker ni bilo zakurjeno. Sicer pa pri nas ni tako natančno, da bi morali v hudem mrazu v šoli kuriti. Ko bi tiste pametne glavice in še dve izven občinskega odbora, katere so po znanem kopitu zbrane, v peč pomolili, bi bilo menda tudi nekaj gorkote, in šola bi bila l-utrakvistična!

Galicija. Poročila sta se v tukajšnji cerkvi dné 23. novembra gosp. Tomaž Petaver in Mici Rožer. Bog daj srečo!

Mohliče. Novo došli g. baron preustrojuje na umeten način z napeljevanjem vode na suhe kraje in odpeljevanjem od močvirja svoja zemljišča. Vse z radostjo pričakuje, kakšen uspeh da bode to imelo. — Imenovani gosp. baron je preskrbel naši cerkvi lep kinč z nakupom lepe preproge (tepiha) pred glavnim oltarjem. Obljubil je še več storiti za cerkev, česar bodejo župljani gotovo veseli. — Največje veselje za vse pa bi bilo, ako bi se gosp. baronu posrečilo napraviti brod čez Dravo; s tem bi si postavil trajen spomin. Bog daj, da bi Drava brodu prej ne odnesla, prej da ga bomo rabili.

Libeliče. (Poroča.) Poročil se je g. Ignacij Vranšek, nekdanji vodja „Gorotana“ v Šmihelu, sedaj posestnik velike Mihelove kmetije v Kotljah, z Antonijo Lapuš iz Libelič. Poročal je ženinov brat, č. g. Vranšek, provizor v Mohličah. Mladima zaročencema: Na mnogaja leta!

Iskrena prošnja.

Komu bi se ne smilil otrok, ki mora v zimskem času, ko mraz hudo pritiska, v eno uro ali še bolj oddaljeno šolo zahajati in to v celo lahki obleki! Večina naših 212, našo „Národno šolo“ obiskujočih otrok so pa otroci ubogih staršev in nujno potrebujejo zdaj, ko se zima s hitrimi koraki približuje, tople obleke in obuvala. Tudi letos nameravamo in sicer že v kvaterno sredo dné 14. decembra t. l. v naši šoli napraviti običajno slavnost. Radi tega se obračamo zopet do preblagih sre slovenskih rodoljubov in rodoljubkinj z iskreno prošnjo, naj blagovolijo tudi letos poslati blagohotnih darov v blagu, sosebno pa v denarju. Ker pa imajo č. šolske sestre že z vajami za božičnico veliko opravkov, tedaj, da se jim naporno delo, koje imajo vrhutega še z nakupovanjem in razvrstitvijo daril za toliko otrok, nekoliko olajša, usojamo si še ponižno prošnjo pridejati, da naj se nam blagovolijo blagohotni darovi čim prej doposlati. Vsem blagim dobrotnikom že prej kličemo iskreni „Bog plati!“

V Št. Rupertu pri Velikoven,

dné 13. listopada 1904.

Vodstvo „Národne šole“.

Društveno gibanje.

Hranilnica in posojilnica v Velikoven naznanja, da bo sklepom odbora seje od dné 13. julija t. l. na podlagi § 21 svojih pravil obrestovala hranilne vloge začeuši z dnem 1. prosinca leta 1905 po 4¼ %.

„Družbi sv. Cirila in Metoda“ v Ljubljani je vplačala tvrdka Ivan Perdan zopet znesek eden tisoč kron kot delež pripadajoč naši družbi iz prodaje družbinih vžgalic. Podpirajte, rodoljubne Slovenke, zavedni Slovenci, to podjetje in razširjajte porabo družbinih vžgalic, saj ima družba do danes od teh vžgalic že 14.400 kron prispevka.

Praga in slovenski visokošolci.

Da je Praga za vzgojo našega višjega razumnštva velepomembna, kdo bi o tem dvomil? Ne le vsosvršena učilišča, kjer svetoznane sile delujejo, so dijakom na razpolago, ampak tudi družba jim je pristopna, v kateri se, ako je kaj dobre volje, kmalu prijetno udomačijo, in posebno priloznost dana v dandanes tako važnem narodnogospodarskem oziru dejansko se izobraziti. Saj je Praga glavno mesto in središče najindustrijačnejše in najbogatejše dežele naše države. V takošnem mestu, kjer se

tako mogočni kulturni toki združujejo, človek duševno takorekoč sam od sebe raste, ako ima količaj odprte oči. Akademski mladež naša je v poslednjih letih to uvidela; dijaštvo naše se v Pragi množi. Saj pa je res čudno bilo, da se naši mladenci prej nikamor upali niso, kakor v Gradec in na Dunaj, ko dandanes vendar velja: čim kdo vidi več svetla, temveč velja. Premožnejšim je seveda lahko učilišča menjati. Zlo pa je za ubožne v Pragi. V nemških zavodih izšolani dijak si tu težko zaslužka najde, da bi pa le bogatejši smeli uživati prednosti tega mesta, to je kruto: podpiranje potrebnega slovenskega dijaštva v Pragi je torej dolžnost našega národa.

„Podporno društvo za slovenske visokošolce v Pragi“ apelira vnovič na plemenito čutečo javnost, objavljajoč III. letno poročilo za 1903/4. Upamo da ne bo prosvitljenega človeka, ki bi društvu svoje roke morda radi tega odtegnil, ker mu idealni nekaterih tukajšnjih dijakov ne ugajajo. „Podporno društvo“ ima le en cilj: bedo ter pomanjkanje marljivega ter poštenega slovenskega dijaka manjšati. Morda se misli, da so v Pragi nevarnosti za mladega moža! Kje jih pa ni? Ali v dunajskem mestu morda ne?, ali v najbolj nemškem mestu ob Muri ne? ali sploh kje ne? — Revščina je pa povsod huda. Zatorej:

Odpri srcé, odpri roké,
Otiraj bratovske solzé!

Koroški deželni zbor.

Malo čudno se bo pač zdelo, da tako pozno poročamo o našem deželnem zboru, ali žalibog, naš list ima tako ozke meje, da niti najvažnejšega ne moremo poročati pravočasno. Odkritostno pa povemo, da temu pač ni krivo niti lastništvo, niti uredništvo, kajti oba imata najboljšo voljo, katera pa najbrž manjka nekaterim p. n. gg. naročnikom, ki dosledno pozabljajo, da list ne more brez rednih donoskov vztrajati, kaj šele da bi se razširil. Priloge stanejo lep denar, a če ni naročnine, ni prilog in važne stvari zastajajo. Torej!!

27. seja dne 3. novembra.

Deželni proračun za l. 1905 izkazuje 4.018.651 kron potrebnosti in 705.891 kron pokritka, torej 3.312.760 K primanjkljaja. Posamezne točke so sledeče: za deželni zbor 43.765 K, uprava 176.944 kron, javno varstvo in vojaški izdatki 103.301 K, javne zgradbe 618.746 K, šolstvo 1.839.913 kron, poljedelstvo 217.691 K, zdravstveni in dobrodelni nameni 950.960 K, razno 19.188 K, kreditne operacije 6.750 K, davčne doklade 44.186 K, obresti 11.531 K. Primanjkljaj se pokrije z raznimi dokladami in nakladami. Seveda je pri tem pokritju že všteti onih 190.000 K, ki jih bo dobila dežela z novimi nakladami na vino in mošt. Potemtakem izkazuje proračun 34.531 K prebitka.

Pri posvetovanju o posameznih točkah se je razvila živahna razprava. K točki „deželni zbor“ predlaga posl. Grafenauer, da naj bi se v stenografske zapisnike sprejemali tudi medklci in tiskani zapisniki izdajali tudi zasebnikom. Proti slednjemu je vstal dr. Artur Lemisch, češ, da nikakor ne gre, da bi se zapisniki izdajali tudi v slovenskem jeziku, kakor da bi tretjina koroškega prebivalstva ne smela vedeti, kaj se godi v deželnem zboru.

K točki „šolstvo“ zahteva posl. Grafenauer, da naj bi se oziralo na opravičene zahteve slovenskega ljudstva, da se nameščajo v slovenskih krajih slovenski učitelji. Da ni tako, je največ kriv dež. šolski nadzornik Palla in dež. šolski svet, ki pošilja v slovenske kraje nemške učitelje, v nemške pa slovenske. Ljudske šole so vse premalo narodne, domoljubne in verske. — Odgovarjala sta mu posl. Wieser in Mattersdorfer (glej dopis iz celovške okolice). Šolski nadzornik Palla se je izrazil, da imajo Slovenci rajši nemške učitelje nego slovenske, posebno učiteljice, in da so Slovenci sami krivi, da ni slovenskih učiteljev med njimi, ker vedno hujkajo proti njim. Nam se pač zdi, da Palla sam sebi ni verjel, ko je to povedal.

Dr. Metnitz je na vsak način hotel slovensko razumnost nekoliko počrniti, češ, da vedno škili na Rusko. No, radovedni smo, ali dr. Metnitz in njegovi pristaši ne škilijo bolj na Prusko, kakor vsi Slovenci skupaj na Rusko.

Končno se sprejme proračun, kakor je bil predlagan.

28. seja dne 4. novembra.

Deželni predsednik odgovarja na interpelacijo posl. Kirchmayerja, da še ne kaže dovoliti svinjskih sejmov v Celovcu, ker ni še popolnoma varno, da je svinjska kuga v deželi popolnoma ponehala.

Sprejel se je zakonski načrt o samostojni deželni nakladi na pivo. Ravno tako tudi zakonski načrt o javnih plesih, po katerem imajo občinski odbori pravico, v gotovih časih ali razmerah pre-

povedati javne plesne ali določiti stalno število v enem letu.

Za zgradbo stranske proge Svetna vas-Borovlje se dovoli prispevek 200.000 K in 280.000 K prvotnih delnic žilске in kapelske železnice za železnico skozi Ture in Karavanke s pogojem, da se boroveljska železnica zgotovi v istem času z glavno progo Celovec-Svetna vas.

29. seja dne 5. novembra.

O preložitvi ceste Djekše-Vovbre se je sklenilo, da naj deželni odbor sestavi načrt in o stvari poroča v prihodnjem zasedanju.

Sprejel se je predlog, s katerim se vlada pozivlje, da z vso odločnostjo nastopi proti žganje-pitju. — Seveda, ko so vino podražili!

Grafenauerjev predlog, da naj se deteljno seme natančno preišče v deželnem preizkuševališču pred prodajo in da se kmetovalci opozarjajo na to, da ne bodo kupovali še nepreiskane semena, se sprejme.

Predlog, da naj se klic k redu, katerega je dobil posl. Weiss ob priliki Doberniggove zadeve, zabeleži v zapisnik, se sprejme.

Sprejme se predlog o uravnavi Bistrice v Zilski dolini.

Mestu Celovec se dovoli posojilo v znesku enega milijona kron na račun desetmilijonskega posojila.

Ko so na to deželni glavar, deželni predsednik in deželni glavarja namestnik dr. Metnitz na vse strani nekoliko pokadili, se je deželni zbor zaključil.

Naša dolžnost bi bila, izpregovoriti nekaj preglednih besedi o bivšem zasedanju, toda za sedaj nam prostor in druge zadeve ne pripuščajo, pač pa bomo tedaj, ko se bo zopet sešel, izpregovorili o našem visokem deželnem zboru, kateri je pač vse drugo, samo naš ne.

Dopisi.

Celovška okolica. Prišel sem 3. novembra po opravkih v Celovec in popoldne sem tudi šel v deželno zbornico poslušat, misleč, da bom slišal, kako se izvoljenci koroškega prebivalstva potegujejo za svoje volilce. Slovenskega poslanca gosp. Grafenauerja nisem slišal, posnel sem pa iz govorov posl. Wieserja, Mattersdorferja in deželnega šolskega nadzornika Palla, da se obravnava o šoli, katero so vsi ti gospodje strašansko hvalili. Toda ali pa je res šola sedaj taka, kakor sta jo opisovala Mattersdorfer in g. Palla?

Oba sta naglašala, da je sedanji šolski pouk boljši, nego je bil prej v stari šoli, bolj verski kot prej kdaj. Posl. Mattersdorfer omenja, da je prej v stari šoli prihajal veroučitelj po enkrat na teden, ali pa tudi samo vsakih 14 dni enkrat, ko pride katehet v sedanjo šolo po dvakrat na teden. Šolskih maš prej niso imeli in tudi ob nedeljah so šolarji večinoma v zvoniku opravljali božjo službo, zdaj pa je predpisana šolska maša po dvakrat na teden.

Posl. Mattersdorfer je sicer govoril prav lepo, toda kako je stvar v resnici? Znan mi je kraj, kjer so tri učiteljske moči in se tudi opravlja šolska maša. Toda koliko pa pride šolarjev k šolski maši? Večidel po 8, največ pa 15, ako pridejo vsi, 20. Gosp. Palla, morda vam je tudi znan ta kraj? — In za teh 20 učencev je treba treh učiteljskih moči?

Gosp. Palla pravi v svojem govoru, da so slabih uspehov v verskem oziru krivi veroučitelji sami. Seveda, ker gosp. Palla ne vé, da večina šolarjev nima tiste knjižice, ki se ji menda pravi katekizem, in da g. učitelj, če kake druge učne knjige ni, poskrbi z vso strogostjo, da se kupi, čeprav morda ni ravno tako potrebna, dočim je za katekizem vse eno, ali je, ali ga ni.

Dalje se je reklo, da je v šolskem redu predpisano, da grede šolarji po štirikrat na leto k izpovedi. Hm, znano mi je, da je veroučitelj šel sam na dom učenca iskat, da je šel k izpovedi, dasi ravno je dolžnost učiteljeva, da poskrbi, da pridejo vsi šolarji pod učiteljskim nadzorstvom k skupni izpovedi itd.!

Kar se tiče petja, se mora reči, da je gosp. Palla preveč hvalil. Znan mi je večji kraj, kjer je ravno petje tako zanemarjeno v kljub trem učiteljskim močem, da niti cesarske pesmi ne morejo šolarji sami peti, če bi jim cerkvene pevke ne pomagale. Bilo je tudi govora o 6letni šoli. No, gotovo, vsak pameten človek bode rekel, da 6letna šola na podlagi materinega jezika popolnoma zadostuje. Za Slovence slovenska, za Nemce pa taka, kakoršno sami hočete. Res ne vem, zakaj naj bi Slovence tako mučili po teh šolah. Kaj bi pa Nemci rekli, ako bi jim kdo usiljeval pouk v tujem jeziku? Nemci se povsod in vedno pritožujejo, da so zatirani, toda poskusilo naj bi se enkrat obrniti stvar in jim dati take šole, kakor so sedaj med koroškimi Slovenci, potem bi se pač videlo, kdo je zatiran, ali tisti, ki sedi pri polni skledi, to so Nemci, ali pa Slovenci, ki nimajo niti suhe skorjice sloven-

skega pouka. Seveda se vedno povdarja, da slovenski otroci znajo slovenski že od doma, da naj se zato v šoli učijo nemški, ali potemtakem pa za Nemce sploh šol treba ni, saj že nemško od doma znajo! Toda čemu dalje, saj je že stara stvar, da je pravica na Koroškem le za Nemce, ne pa za Slovence. Slovenec naj le plačuje svoje davke, Nemec pa bo že poskrbel, da bo večino dobrot, deželnih in državnih, vtaknil v svoj žep. Nemcu kruh, Slovencu pa bič — to je geslo koroških Nemcev in tako se tudi dela in bo delalo, dokler Slovenci ne bodo prišli do prepričanja, da je skrajni čas, pokazati tem pijavkam pest pod zobe. Drugače se ni nadejati boljših časov.

Vabilo

slavnostni božičnici

in
otvoritvi nove šolske telovadnice

ki se priredite

v „Národní šoli“

družbe sv. Cirila in Metoda

v Št. Rupertu pri Velikovu

na kvaterno sredo, dne 14. decembra 1904. l.,

ob 2. uri popoldne.

Spored:

1. Slavnostna govora: a) govori č. g. Vinko Poljanec, prozvizor v Št. Juriju na Vinogradih; b) Mihev Janez.
2. Petje: „Božična.“ (Cerkveni zbor.)
3. Drugi govor. (Bruner Micika.)
4. „Vojaki“, predstavlja 14 dečkov iz I. in II. razreda.
5. Deklamacije: a) „Na semenj.“ (Kramer Miklavž); b) „Prsti.“ (Kramer Fanica); c) „Senica in mačka.“ (Štangel M., Oraš M., Vehovec M.); d) „Samoglasniki.“ Pojo deklice I. razreda.
6. Petje: „Lipa.“ (Foersterjeva.) Pojo učenci IV. razreda.
7. Igra: „Dve materi“, vzprijorijo deklice iz III. in IV. razreda. Vmes se poje Marijine in božične pesmi.
8. Petje: „Venec Vodnikovih pesmi.“ (Foerster.)
9. Deklamacije: a) „Slovenka.“ (Partl Zalika); b) „Mamka peč.“ (Kasl Lizika); c) „Zima v gozdu.“ (Lasnik K.); d) „Huda izkušnja.“ (Urbane F.); e) „Oba junaka“, pojeta: Cikulnik Marko in Wutti Ožbe; f) Razgovor: „K vojakom.“ (Rak M., Taupe M., Ravter F., Schweiger J.); g) „Na sv. večer.“ (Kovač Mici); h) „Božična.“ (Ellersdorfer Barbi); i) „Novoletna.“ (Grafenauer Jerica.)
10. Petje: „Naša zvezda.“ (Laharnarjeva.)
11. Igra: „Kralj Herod.“ Šaloigra, predstavlja 8 dečkov. Vmes se poje: „Domovina.“ (Laharnar.)
12. Petje: „Koroška narodna“ in „Po jezeru“.
13. Zahvala za božična darila. (Pušl Micka.)
14. Razdelitev božičnih daril.

K obilni udeležbi vabi častite rodoljube in prijatelje slovenske šolske mladine vodstvo „Národne šole“.

Loterijske številke od 26. novembra 1904.

Linc	47	29	21	87	63
Trst	35	42	49	24	4

NAZNANILA.

Izvrsten okus kave dosežete s primežanjem

Vydrove žitne kave

POSKUSITE! Vzorci dragovoljno. Pošta 5 kg. pošiljka 4 K 60 h franco.

„DOMAČI PRIJATELJ“
vsem odjemalcem zastoj pošiljani mesečno.

Vydrova tovarna žitne kave Praga-VIII.

Lovske puške

vseh sestav, priznано delo prve vrste, z najboljšim strelnim učinkom, priporočā

Peter Wernig

e. kr. dvorni izdelovatelj orožja v Borovljah, Koroško.
Ceniki brezplačno in poštne prosto.

Vsled selitve se prodā

ново zidana, vili podobna hiša,

10 let davka prosta, 1 oral zemlje, lep vrt, sadno drevje, vodnjak, drvarnica, hlev, blizu mesta in železnice na prijetnem kraju z lepim razgledom, posebno primerno za vpokojence ali rokodelce na Spodnjem Štajerskem. Več pove uredništvo „Mira“ v Celovcu.

Izjava.

Podpisani **Gašper Ambrož**, p. d. Petrovc, posestnik na Reki pri Št. Jakobu v Rožni dolini, obžalujem, da sem dne 25. septembra t. l. v gostilni pri Primiku na Reki po občnem zboru izobraževalnega društva „Kot“ v Št. Jakobu javno razžalljivo govoril o Janezu Resman-u, p. d. Habner-ju, posestniku na Reki.

Izjavljam tem potom, da so bile vse tiste besede izmišljene in neresnične.

Tudi mu izrekam zahvalo, da je na podlagi te izjave odstopil od obtožbe radi žaljenja časti.

Celovec, dne 23. novembra 1904.

Gašper Ambrož l. r., p. d. Petrovc, posestnik na Reki pri Št. Jakobu v Rožni dolini.

Izjava.

Podpisani **Gašper Ambrož**, p. d. Petrovc, posestnik na Reki pri Št. Jakobu v Rožni dolini, obžalujem, da sem dne 25. septembra t. l. v gostilni pri Primiku na Reki po občnem zboru izobraževalnega društva „Kot“ v Št. Jakobu javno razžalljivo govoril o Simonu Lepušic-u, p. d. Mežnar-ju, posestniku v Št. Janžu, in Matevžu Antonič-u, p. d. Ledrar-ju, posestniku na Reki.

Izjavljam tem potom, da so bile vse tiste besede le izmišljene in neresnične.

Tudi njima izrekam zahvalo, da sta na podlagi te izjave odstopila od obtožbe radi žaljenja časti.

Celovec, dne 23. novembra 1904.

Gašper Ambrož l. r., p. d. Petrovc, posestnik na Reki pri Št. Jakobu v Rožni dolini.

Pri želodčnih boleznih

ako jed ne diši, pri gorečici, napenjanju, želodčni slabosti, slabi prebavi in drugih želodčnih težavah se povsod rabijo z najboljšim uspehom

Brady-jeve želodčne kapljice (prej Marijacejske) zaradi svojega **tek vzbujajočega** in želodec krepčajočega učinka.

Cena stekleničici z navodilom K — 80. Dvojna steklenica K 140.

Pozor! Da bodete dobili pri nakupu res te, med občinstvom že desetletja pod imenom „Marijacejske kapljice“ znane kapljice, ne pa kakih ponarejenih, zahtevajte izrecno le **Brady-jeve želodčne kapljice**, ki so zavite v rdeči skatljici in imajo razun podobe Matere Božje kot varstveno znamko podpis *E. Brady*

Dobiva se v vsaki lekarni. Kjer jih ni dobiti, naj se odjemalci obrnejo na osrednjo zalogo **C. Brady, lekarna, Dunaj I., Fleischmarkt.** Pošilja se proti gotovini ali po poštnem povzetju za K 5.— šest majhnih, za K 4.50 tri velike steklenice poštne prosto.

Slovenska gospodinja!

Zavedaj se svojega rodu ter zahtevaj vselej in povsod cikorijo Cirilovo, torej slovensko, katera je najboljša in v prid družbe sv. Cirila in Metoda.

Naznanjam vljudo, da je ravnokar izšel moj **novi veliki cenik**, ki obsega čez 600 podob in katerega razpošiljam **zastonj in poštne prosto**. Ker razpošiljam svoje blago po celem svetu, je to dokaz, da je isto res fino, da so cene nizke in postrežba poštena. Naj se zatorej vsak zanesljivo obrne do moje trdke.

Z velespoštovanjem

H. Suttner

urar in zalagatelj c. kr. avstrijskih uradnikov v Kranju.

Naturni brinjevec,

enoliterske steklenice po 2 kroni 50 vinarjev razpošilja **France Pustotnik**, žganjekuhar in posestnik v Blagovici, pošta Lukovica na Kranjskem.

Na Najvišje povelje Nj. c. kr. apost. Veličanstva.

XXXVI. c. kr. državna loterija

za zasebne dobrodelne namene tustranske državne polovice.

Le-ta denarna loterija — edina v Avstriji postavno dovoljena — ima 18.435 dobitkov v gotovini v skupnem znesku 512.980 kron.

Glavni dobitek je:

200.000 kron.

Za izplačanje dobitkov jamčijo c. kr. loterijski dohodki.

Žrebanje je nepreklicno dne 15. decembra 1904. l.

Ena srečka stane 4 krone.

Srečke se dobivajo v oddelku za državne loterije na Dunaju III., Vordere Zollamtsgasse 7, v loterijskih nabiralnicah, tobakarnah, pri davčnih, poštah, brzojavnih in železniških uradih, v menjalnicah itd. Načrti za žrebanje za kupovalce srečk zastonj.

Srečke se dopošiljajo poštne prosto.

C. kr. ravnateljstvo za loterijske dohodke.

Oddelek za državne loterije.

„Hôtel Balkan“ — Trst

Piazza della Caserma (Národní dom)

3 minute od južnega kolodvora in poleg pošte s 60 moderno opremljenimi sobami.

Restavracija — Dunajska kuhinja — Kavarna

za goste hôtela posebna restavracija v I. nadstropju.

Električna razsvetljava.

Dvigalo.

Shajališče tujcev.

Kopališče.

Zdravje je največje bogastvo! Kapljice sv. Marka.

izborna proti hripavosti in prehlajenju. Lečijo vse bolezni na jetrih in slezih ter koliko in ščipanje v želodcu. Odpravijo vsako mrzlico in vse iz nje izhajajoče bolezni. Te kapljice so najboljšo sredstvo proti bolezni na maternici in madronu ter ne bi smele radi tega manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši. Dobivajo se samo:

Mestna lekarna, Zagreb, zato naj se naročujejo točno pod naslovom:

Mestna lekarna, Zagreb, Markov trg št. 73, poleg cerkve sv. Marka.

Denar se pošilja naprej ali pa povzame. Manj kot ena dvanajstotina se ne pošilja. — **Cena je naslednja** in sicer franko dostavljena na vsako pošto:

1 ducat (12 steklenic) 4 K, 2 ducata (24 steklenic) 8 K, 3 ducate (36 steklenic) 11 K, 4 ducate (48 steklenic) 14-60 K, 5 ducatov (60 steklenic) 17 K.

Imam na tisoče priznanih pisem, da jih ni mogoče tu tiskati, zato navajam samo imena nekaterih gg., ki so s posebnim vspehom rabili kapljice sv. Marka ter popolnoma ozdravili. Ivan Baratinčič, učitelj; Janko Kisur, kr. nadlogar; Stepan Borčić, župnik; Ilija Mamić, opankar; Zofija Vukelić, šivilja; Josip Seljanić, seljak itd.

Ustanovljena l. 1360.

Mestna lekarna, Zagreb,

Markov trg št. 73, poleg cerkve sv. Marka.

Zdravje je največje bogastvo!

Zahtevajte pri nakupu

Schicht-ovo štedilno milo z znamko „jelen“.

Varstvena znamka.

Ono je **zajamčeno čisto** in brez vsake škodljive primesi. Pere izvrstno. Kdor hoče dobiti zares zajamčeno pristno, perilo neškodljivo milo, naj pazi dobro, da bo imel vsak komad ime „SCHICHT“ in varstveno znamko „JELEN“.

Dobiva se povsod!

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Akcijski kapital K 1.000.000.

Kupuje in prodaja

vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

Kolodvorska cesta št. 27.

Zamenjava in eskomptuje

izžrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone. Daje predujme na vrednostne papirje. — Zavaruje srečke proti kurzni izgubi.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitninske kavicje.

Eskompt in inkaso menic. — Borzna naročila.

Centrala v Ljubljani. — Podružnica v Spljetu.

Denarne vloge sprejema

v tekočem računu ali na vložne knjižice proti ugodnim obrestim. Vloženi denar obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.

Promet s čeki in nakaznicami.